

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard: Det sidste takker jeg for. Det var jo næsten mere, end man kunne vente, men all right, jeg kvitterer.

Jeg vil gerne sige, at jeg er enig med økonomiministeren i, at det nok er hensigtsmæssigt at gå over til bloktilskud — mine bemærkninger må altså ikke misforstås derhen, at det var det, jeg var modstander af — men det, vi jo så må huske, er, at skal der være blot nogenlunde rimelighed i systemet med bloktilskud, de objektive kriterier, så er det jo, vi skal passe netop på standarder og normer; hvilke krav stiller vi til de kommunale myndigheder? For de har jo reelt ingen valgfrihed, hvis disse krav stilles for hårdt op, og det, der for mig er det store i denne sag, er netop det, at vi har to lovforslag fra to forskellige ministre — sådan må det være, all right — der behandles i to forskellige udvalg, men som har sideløbende indsats: henvendelse med det samme materiale til den samme befolkningsgruppe, nemlig børnene. Det er det, vi trænger til at få klaret, og det tror jeg ikke kan nås, hverken til i aften eller i morgen.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Det er rigtigt, at området inden for det lovforslag, vi behandler her, også omfatter børnebiblioteker, og det er rigtigt, at i folkeskoleloven er der bestemmelser om skolebibliotekerne. Jeg har forstået folkeskolelovforslaget således, at der er sket den samordning med børnebibliotekerne inden for biblioteksloven, som man med rimelighed kan forlange og forvente, men skulle det vise sig, at der ikke er en sådan overensstemmelse, og at det ville føre til dobbeltadministration eller til et unødigt dobbelt tilbud til børnene, er jeg naturligvis helt indstillet på, at vi kan se på det.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Efter udvekslingen af bemærkninger mellem hr. Hilmar Baunsgaard og økonomiministeren og den opnåede enighed her har jeg ikke mange bemærkninger at gøre i denne forbindelse, men vil kun sige, at netop denne overgang til objektive kriterier skyldtes VKR-regeringens begyndende arbejde på dette område. Det er rigtigt, som hr. Lysholt Hansen sagde, at det er

ikke uden en vis bekymring, jeg netop på dette område med folkebibliotekerne ser, at man går over hertil, ud fra dette at man efter min opfattelse her har den vigtigste kulturpolitiske lovgivning, fordi det for de allerfleste af os er med bogen, det er begyndt, der er dér, man har fået sin første viden, sin uddannelse, visioner og inspiration. Derfor kan det være betænkeligt, om man stopper en udvikling i det lighedsprincip, vi har forsøgt at skabe på folkebiblioteksvæsenets område. Men jeg erkender blankt, at når alle andre områder er indstillet på at gå over til de objektive kriterier, kan det ikke nytte at holde dette område ude; så bliver det nødvendigt for at gå ind i en samlet planlægning, at man også følger med på folkebibliotekernes område.

Dernæst vil jeg gerne sige til dem, der har spurgt, om man ikke kunne vente med denne lov: ja, der står i hvert fald, at den skal fornyes i folketingssamlingen 1972-73, så under en eller anden form skulle den altså til behandling her i tinget.

Fru Ellen Strange Petersen var inde på forskellige problemer og talte om udgifterne, og det er der flere der har gjort. Der er jo én ting, man i hvert fald kan sige på folkebiblioteksområdet, og det er, at her retter udgifterne sig i meget høj grad efter behovet. Her retter udgifterne sig efter, hvor mange mennesker der kommer og låner bøger, og hvilke aktiviteter der sker på bibliotekerne, og det synes jeg er noget meget væsentligt, som vi ikke skal se bort fra. Jeg synes, det var en lykkelig idé i sin tid, at kulturcentrene blev lagt i varmeskab. For det, der er ved at ske, er jo, at de folkebiblioteker, som eksisterer, er ved at opsuge en række af disse aktiviteter — hvilket reelt har betydet en besparelse for staten og for samfundet — således at man får nogle væresteder, hvor folk er vant til at komme, og som kan udvikle sig naturligt efter behovet. Det tror jeg er noget meget væsentligt, og jeg synes, man kan sige, at der er sket en ganske væsentlig rationalisering på dette område også. Vi havde i midten af 1960'erne omkring 1.240 selvstændige biblioteker; i dag har vi omkring 260 bl. a. forårsaget af, at vi har haft et bibliotekstilsyn, som har kunnet være rådgivende og vejledende i forholdet til kommunerne, sådan at man kunne få de bedst mulige arbejdsbetingelser.